

Vergaderjaar 2003–2004

29 036

Wijziging van de Wet op de omzetbelasting 1968 met het oog op de vereenvoudiging, modernisering en harmonisering van de ter zake van de facturering geldende voorwaarden op het gebied van de belasting over de toegevoegde waarde (richtlijn facturering)

D

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 4 december 2003

De leden van de fractie van het CDA vragen om bij facturering door vennootschappen die deel uitmaken van een fiscale eenheid voor de omzetbelasting een keuzemogelijkheid te bieden voor hetzij het vermelden van het BTW-identificatienummer van de fiscale eenheid, hetzij het BTW-identificatienummer van het desbetreffende onderdeel van de fiscale eenheid.

Hierover merk ik op dat aan elke ondernemer, ook wanneer hij onderdeel uitmaakt van een fiscale eenheid, een eigen BTW-identificatienummer wordt toegekend. Indien een ondernemer niet precies weet welk nummer aan hem is toegekend kan hij daarover bij het kantoor waaronder hij ressorteert informatie inwinnen. Het gebruik van een ander BTW-identificatienummer is niet toegestaan. Het zou verwarring scheppen en in die zin zelfs tot administratieve lastenverzwaring leiden indien ondernemers de mogelijkheid zouden hebben bij hun facturering naar keuze gebruik te maken van een ander nummer.

De leden van de fractie van het CDA vragen mij, de duidelijkheid te verschaffen waar VNO-NCW om vraagt in de brief van 5 november 2003, namelijk of in gevallen waarin de plaats van een door de Nederlandse ondernemer verrichte dienst in een andere lidstaat is gelegen – waardoor niet die ondernemer maar de afnemer van de dienst in de heffing wordt betrokken – de door die andere lidstaat gestelde factuurvereisten van toepassing zijn op de door de Nederlandse ondernemer op te stellen factuur. Immers, zo stellen deze leden, indien deze factuurvereisten onverkort van toepassing zouden zijn, leidt dit tot een forse administratieve lastenverzwaring.

Daarover zij opgemerkt dat het wetsvoorstel geen verandering brengt in de systematiek van factureren als het gaat om de vraag, aan de factuurvereisten van welke lidstaat moet worden voldaan. Als leidraad geldt, zoals ook in de nota naar aanleiding van het verslag aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal is aangegeven, dat moet worden gefactureerd volgens de wetgeving van de lidstaat waar de ondernemer voor zijn prestaties in de heffing wordt betrokken. In het voorgelegde geval wordt de in een andere lidstaat gevestigde afnemer door verlegging in de heffing betrokken. De Nederlandse ondernemer wordt niet in de heffing van die andere lidstaat betrokken en factureert derhalve volgens de Nederlandse regels/factuurvereisten.

Deze leden vragen ook een reactie op de overige punten in de brief van VNO-NCW van 5 november 2003. Voorzover deze punten niet in deze nota aan de orde zijn gekomen, is die reactie als volgt.

Bij het verrichten van vrijgestelde prestaties bestaat geen wettelijke verplichting om een factuur uit te reiken. In de nota naar aanleiding van het verslag aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal wordt gesteld dat een ondernemer in dergelijke gevallen toch een factuur kan uitreiken. De vraag wordt gesteld op welke situaties deze passage betrekking heeft. Denkbaar is bijvoorbeeld dat een ondernemer die zowel belaste als vrijgestelde prestaties verricht, om hem moverende redenen ter zake van zijn vrijgestelde prestaties toch een BTW-factuur – waarop uiteraard geen BTW in rekening wordt gebracht – uitreikt aan zijn afnemer.

Met betrekking tot de verleggingsregeling wordt bepleit om de aanduiding op de factuur «omzetbelasting verlegd» achterwege te laten indien de omschrijving van de prestatie al duidelijk maakt dat het gaat om een prestatie waarbij de belastingheffing naar de afnemer is verlegd. Die systematiek komt dan overeen met de tegemoetkomende regeling bij toepassing van een vrijstelling.

Mijn reactie is dat de toepassing van een verleggingsregeling wezenlijk verschilt van de toepassing van een vrijstelling. In situaties van een vrijstelling is geen sprake van een heffing/inning van BTW-gelden waarbij ook nog een andere partij is betrokken. Bij een verleggingsregeling wordt de heffing naar een andere ondernemer verlegd en zal de BTW bij die andere ondernemer geïnd moeten worden. De factuur mag daar geen misverstand over laten bestaan. Dit rechtvaardigt een expliciete aanduiding. De aanduiding «omzetbelasting verlegd» is in die zin duidelijk en wordt nu ook al gehanteerd bij binnenlandse verlegging.

De leden van de fractie van het CDA vragen naar de gevolgen van dit wetsvoorstel voor kleine ondernemers-natuurlijke personen die niet over een BTW-identificatienummer zouden beschikken, en voor wie de vermelding van het sociaal-fiscaalnummer (sofinummer) op bezwaren lijkt te stuiten.

Hierop kan ik antwoorden dat, zoals hiervoor al is aangegeven, voor de heffing van de omzetbelasting aan iedere ondernemer een BTW-identificatienummer is toegekend. Aan het nummer is toegevoegd de voor Nederland geldende landcode. Het BTW-identificatienummer heeft altijd 14 posities, bijvoorbeeld NL001234456B01. Ondernemers-natuurlijke personen hebben dus wel degelijk een BTW-identificatienummer, en bij hen maakt het sofinummer onderdeel uit van dat BTW-identificatienummer. Het sofinummer is het nummer waaronder een natuurlijke persoon is geregistreerd bij de Belastingdienst en bij de uitvoeringsinstanties inzake de sociale zekerheid. Op grond van de Wet bescherming persoonsgegevens is er geen bezwaar tegen dat de Belastingdienst het sofinummer heeft opgenomen in het BTW-identificatienummer. Een andere gedragslijn voor ondernemers-natuurlijke personen heeft voor de Belastingdienst grote praktische bezwaren. De wijze van toekenning van nummers aan belastingplichtigen is onderdeel van de geïntegreerde behandeling van die belastingplichtigen. Omschakeling naar een ander systeem kost onevenredig veel tijd en geld en zal beduidend minder efficiënt zijn. Dit heeft dan ook niet mijn voorkeur.

De leden van de fractie van de VVD vragen waarom dit wetsvoorstel – dat dient ter implementatie van de richtlijn facturering die eind december 2001 is vastgesteld – op zo'n laat moment de Tweede en Eerste Kamer bereikt.

Hierop kan ik antwoorden dat dit het gevolg is van bepaalde prioriteit-

stellingen. Zo liepen bijvoorbeeld de besprekingen in EU-verband over de zogenoemde richtlijn e-commerce nog door na de vaststelling van de richtlijn facturering. De richtlijn e-commerce is uiteindelijk vastgesteld in mei 2002 maar diende reeds op 1 juli 2003 te zijn geïmplementeerd. Ik zeg deze leden echter toe dat het implementatieproces van EU-richtlijnen in de toekomst eerder zal worden opgestart zodat een situatie als de onderhavige kan worden voorkomen.

De leden van de fractie van de VVD stellen de vraag of de eenheidsprijs exclusief belastingen ook bij diensten (niet zijnde doorlopende diensten), die op uurbasis gedeclareerd worden, op de factuur vermeld moet worden. In dit kader merken zij op dat hetgeen in de nota naar aanleiding van het verslag aan de Tweede Kamer is vermeld, namelijk dat in geval op basis van een uurtarief wordt gefactureerd het uurtarief de eenheidsprijs kan zijn, op praktische bezwaren stuit, bijvoorbeeld voor de telecommunicatie- en entertainmentsector. Gevraagd wordt hoe tegen deze bezwaren wordt aangekeken. Deze leden en de leden van de fractie van het CDA geven aan dat in Engeland de eenheidsprijs in het geheel niet hoeft te worden vermeld indien de afnemer dit niet verlangt en indien de vermelding van de eenheidsprijs niet gebruikelijk is in de desbetreffende sector. Gevraagd wordt of ook in Nederland een dergelijke pragmatische oplossing mogelijk is en of in deze zin de wet kan worden aangepast.

Hierover kan ik opmerken dat de richtlijn facturering voorschrijft dat de eenheidsprijs exclusief belastingen op de factuur moet worden vermeld, zonder beperking tot leveringen. Met betrekking tot diensten zal dus ook de eenheidsprijs op de factuur moeten worden vermeld, als zo'n prijs er is en die gebruikelijk is. In dit kader merk ik in algemene zin overigens wel op dat een pragmatische oplossing uiteraard het uitgangspunt is. Zo zal bijvoorbeeld in de entertainmentsector geen uurtarief hoeven te worden vermeld indien voor een optreden één prijs is overeengekomen. Het is – de leden van de fractie van de VVD vragen daarnaar – niet nodig om dit in de wet te regelen, maar het kan in de praktijk in de vorm van goedkeuringen door de Belastingdienst worden geregeld. Indien daar behoefte aan zou blijken te bestaan – maar signalen in die zin hebben mij niet bereikt – zou dit ook in een ministeriële regeling kunnen worden vastgelegd. Het voorgestelde artikel 35a, vierde lid, van de Wet op de omzetbelasting 1968 biedt daartoe de mogelijkheid.

De leden van de fractie van de VVD merken op dat moet worden bezien of thans geldende besluiten met betrekking tot facturering nog voldoen. Zij vragen wanneer dit proces zal zijn afgerond.

Hierover kan ik opmerken dat het onderhavige wetsvoorstel voor een deel een codificatie betreft van bestaande goedkeuringen met betrekking tot facturering. Daarnaast zal nog dit jaar de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968 worden aangepast, zodat andere bestaande goedkeuringen eveneens wettelijk zijn vastgelegd.

De leden van de fractie van de VVD vragen of de gevolgen van aanvullende facturen of creditfacturen in het licht van de te vermelden gegevens nog eens kaart kunnen worden gebracht.

In dit kader merk ik op dat indien een factuur wordt aangevuld met een bescheid (een aanvullende factuur of een creditfactuur) dat de bedoeling heeft de op de oorspronkelijke factuur vermelde gegevens aan te passen, bijvoorbeeld omdat op de oorspronkelijke factuur abusievelijk onjuiste gegevens zijn vermeld of omdat de daarop vermelde gegevens anderszins aanvulling behoeven, dit bescheid ook geldt als een factuur. Leidt de aanpassing van de factuur tevens tot terugname van de oorspronkelijke factuur, dan treedt de aanvullende factuur daarvoor in de plaats. In het andere geval, dus als de oorspronkelijke factuur niet wordt terugge-

nomen, vormt de aanvullende factuur samen met de oorspronkelijke factuur de voorgeschreven terzake van een levering of dienst uit te reiken factuur. Hetzelfde doet zich voor indien een factuur wordt gecorrigeerd door middel van een creditfactuur. Ook dan vormen beide facturen samen de wettelijk voorgeschreven factuur.

Bij het voorgaande geldt overigens wel dat de oorspronkelijke factuur, voor zover deze niet is teruggenomen, en de aanvullende factuur c.q. creditfactuur, samen alle gegevens moeten bevatten die op grond van de factureringsbepalingen zijn vereist. De aanvullende factuur en de creditfactuur zullen tevens een verwijzing naar de oorspronkelijke factuur moeten bevatten.

Het wetsvoorstel maakt elektronisch factureren mogelijk, mits de authenticiteit en de integriteit van elektronisch verzonden facturen zijn gewaarborgd door hetzij een elektronische handtekening, hetzij een elektronische uitwisseling van gegevens (beide zoals omschreven in het wetsvoorstel), hetzij door een andere methode mits deze aan de inspecteur is gemeld. De vraag van de leden van de fractie van de VVD of een eventuele afwijzing van zo'n andere methode door de inspecteur bij voor bezwaar vatbare beschikking geschiedt, beantwoord ik bevestigend. Juist om de rechterlijke toetsing waar deze leden op wijzen mogelijk te maken voorziet het wetsvoorstel in een voor bezwaar vatbare beschikking indien de ondernemer daar om vraagt als hij zo'n andere methode meldt.

Gezien het grote belang van de ontheffing van de factuurverplichting bij vrijgestelde prestaties, verzoeken de leden van de fractie van de VVD om het bedrijfsleven met spoed bij de totstandkoming van de betreffende ministeriële regeling te betrekken.

Daarover zij opgemerkt dat de ministeriële regeling een codificatie zal betreffen van een al bestaand beleidsbesluit. In de regeling zal dan ook slechts worden vastgelegd dat de factuurplicht – evenals thans het geval is – blijft bestaan bij de vrijgestelde levering van een roerende zaak als bedoeld in artikel 11, eerste lid, onderdeel r, van de Wet op de omzetbelasting 1968. Andere voorwaarden of beperkingen zullen niet worden gesteld. Er verandert dus niets ten opzichte van de huidige situatie. Niettemin ben ik bereid om VNO-NCW – die ook al eerder bij de totstandkoming van het implementatiewetsvoorstel betrokken is geweest – een concept van de regeling voor te leggen.

De leden van de fractie van de VVD verzoeken om de richtlijnen met betrekking tot het bepalen van de authenticiteit en de integriteit van de elektronische factuur spoedig te publiceren. De vraag wordt gesteld wat in dit kader het tijdschema is. Hierover kan ik opmerken dat de richtlijnen met betrekking tot de elektronische factuur, met daarin de richtlijnen inzake de authenticiteit en integriteit van elektronisch verzonden facturen, in een externe brochure worden neergelegd. Naar het zich thans laat aanzien verschijnt deze brochure in januari 2004.

Voor het terugvragen van BTW in andere lidstaten – waar de ondernemer niet zelf al belastingplichtig is – dient een papieren factuur te worden overgelegd. Dit is (administratief) lastig, zo merken deze leden op, en zij verzoeken mij om een krachtig initiatief te nemen om in EU-verband teruggave op basis van elektronische facturen tot stand te brengen. Nederland heeft in Europees verband bij meerdere gelegenheden aangegeven dat het zeer belangrijk is dat oplossingen worden gevonden voor de problemen rond de trage teruggaaf (of zelfs niet-teruggaaf) van buitenlandse BTW op grond van de achtste BTW-richtlijn. In lijn daarmee zal ook naar oplossingen worden gestreefd voor BTW-teruggaven op basis van elektronische facturen. In dit verband is het van belang dat de Europese Commissie heeft aangegeven in 2004 met voorstellen te komen

inzake het «één-loket-systeem» voor internationaal opererende ondernemers: zij kunnen dan in hun eigen lidstaat al hun BTW-zaken regelen, dus ook de onderhavige teruggaven. Ik ben van plan tijdens het Nederlandse voorzitterschap van de EU die voorstellen voortvarend te gaan behandelen.

De leden van de fractie van de VVD stellen de vraag welke vereisten er aan de factuur worden gesteld met betrekking tot uitvoer. Ook vragen zij of bij een intracommunautaire levering is voldaan aan het factuurvereiste van «enige aanduiding» indien uit de factuur blijkt dat goederen zijn vervoerd naar een andere lidstaat.

Wat de eerste vraag betreft kan ik antwoorden dat niet expliciet hoeft te worden gemeld dat er sprake is van uitvoer. Dat er sprake is van uitvoer zal, net als thans – daar komt dus geen verandering in – ook al uit andere gegevens naar voren dienen te komen, naast de vermelding van het 0%-tarief. De tweede vraag kan ik bevestigen. Zo is ook de aanduiding «ship from NL» of «ship to UK» voldoende (VNO-NCW vraagt dit als voorbeeld).

De Staatssecretaris van Financiën,
J. G. Wijn